

TAPOLCZAI LAPOK

EZELEŐTT TAPOLCZA ÉS VIDÉKE.

FELELŐS SZERKESZTŐ: SZIGETHY ÖDÖN. KIADÓ ÉS TULAJDONOS: LÖWY B.

Előfizetési ár: Egész évre 10 K., félévre 5 K.,
negyedévre 2 korona 50 fillér.

Megjelenik minden vasárnap.

Hirdetések árszabály szerint.
Nyílt-tér sora 1 korona.

Pax vobis!

Irta: Kőszeghy Antal.

Pax vobis! — béke veletek! Így köszönté a feltámadott Krisztus megjelenésekor tanítványait. Béke veletek! — az áldások legszebbike, legmagasztosabbja lengjen körül benneteket, s töltse be szíveteket, lelketeket. Béke veletek! üdvözlí az Egyház gyermekeit husvétkor s a hívő lelkeket e napon megszállja a krisztusi béke, a megváltásban való hit és bizalom érzése, a szeretet Isten és ember iránt.

Ma husvét napján is szól a magasztos köszönés és hallatára vágy támad szívünkben, sóhaj tör fel keblünkbelül: béke! Hol van most a béke? Három éve vadul dúló harcnak még beláthatatlan vége lesz a béke. De ki mondja meg mikor lesz az, hol van az még, napok, hónapok, vagy évek választanak-e el tőle?

Bölcs gondolat az, hogy mindennek akkor ismerjük meg az értékét, amikor már elveszítettük. Mi is most tudjuk, most értjük, most értékeljük a krisztusi üdvözlés nagyszerűségét, mert most tudjuk a háboru dúlása között, hogy mi a béke. Három évvel ezelőtt még sok ember volt, különösen a nép gyermekei között, kinek kedvelt gondolata volt: sok az ember, háboru

kellene; ma mindenkinek egy óhaj-tása, egy fohásza van csak: „Uram add meg a békét“.

Minden békének nagy ára van. Nagy ára volt a krisztusi békének, amit feltámadásával hozott az embereknek, amely betöltötte a tanítványok lelkét a mester látására, s amely lelki béke a Krisztusban hívők husvétü öröme. Mérhetetlen nagy ára volt: Krisztus kálvária útja s a goltgota. Hogy békét hozhasson az önmagával meghasonlott emberi lélekbe, hogy békét és szeretetet öntsön a társas életre hivatott teremtés koronájába, hogy békét adó isteni vigasztalásával megérinthesse a csalódás kinjában vergődő vagy más fájdalom sebétől vérző szíveket; el kellett szenvednie a gyűlölet s megvetés átkát, a gúny nyilait, a leköpdösés utálatosságát a megbecstelenítő arcul verést, a mezeitelenség piritó szégyenét, töviskoronát, ostorozást, lelki kinban vergődő Anyjának látását s a megbélyegző halált. Rettenetes ár volt ez a békéért, piros vérben, gyötrő kinban, fájdalom nyögésében, pusztító halálban született meg a krisztusi béke.

Hasonlóan nagy árt kíván tőlünk a háboru várvavárt vége, az új korszakot nyitó béke. A háboru kálváriáját kell végigjárjunk előbb, el kell szenvednünk ezernyi megpróbáltatást,

sok fájdalmat, keserűséget, csapást. A két kálvária járás nagyon hasonlít egymáshoz, Krisztus kálvária útja s a mi háboru adta kálváriánkban azonos állomásokat, stációkat találunk. Véres ut jelzi ezt is, amazit is, van itt is megostorozás egy-egy vesztett csata képében, van sértő guny és megköpdösés a visszautasított békeajánlatban, van arcul verés a szövetségesek árulásában, vannak gyermeket sirató fájdalmas anyák, s vannak irgalmas szívü cyrénei Simonok a fenkölt lelkekben, kik sebesültet ápolnak, elhagyottat vigasztalnak, éhező árvákat táplálnak.

Krisztus kálvária útjának végigjárásához isteni erő s önbizalom, krisztusi alázatosság s türelem kellett; — a mi kálváriánk elviseléséhez, ugyancsak igazságunkban nyugvó erő, Istenbe s önmagunkba vetett bizalom, a megpróbáltatásokhoz alázatos lélek s türelem szükséges. Krisztus kálvária útja a goltotán végződött, s mégis feltámadás lett a vége, s ennek erejéből béke szállt a felzaklatott lelkekbe. Mi erősen bizunk az Istenben s hisszük, hogy kálváriánk nem vezet goltotára, hanem igaz ügyünkhöz méltó győzelemre. E hittől megerősítve, a változhatatlan, de kegyes isteni akaratban megnyugodva, bizalommal várjuk a háborus pusztulásból való feltámadást. Mig ez eljő, addig Krisztus türelmén,

Örjáraton.

— A sötétség beálltával egy tisztü örjárat kémelje ki az erdőben rejtőzködő ellenség állásait. Arról van szó, hogy lehetőleg a valóságához hű, kétségen felüli jelentést kapjunk az állások kiépítéséről és erősségéről, az akadályok helyéről és milyenségéről, az ellenség számáról és arról, hogy a tartalék milyen távolságban tartozkodik?

Ez volt a parancs. Személyesen vettem át az örjárat vezetését. Amily fontos volt a feladat, ép oly nehéz a teljesítése. Néhány nap előtt sikerült az ellenségnek elragadni tőlünk az erdőcskét, amelynek birtokában ugyancsak kellemetlenkedtek nekünk. A kiszögellő fekvésü erdő, mint egy hegyes tövis fűródött bele előretolt állásunkba és gépfegyvereivel oldalozta néhány árkunkat. Az erdőcskét vissza kellett foglalni — bármily áron! Jól tudta ezt az ellenség és valószínűleg berendezkedett fogadásunkra.

Teljesen tisztában voltam a ránk váró feladat nehézségével. Jöhetett az éjszaka, készen álltam. Hat órákor este már vágni lehetett a sötétséget. Az égről nehéz, vastag felhők lógtak lefelé. Ellenség és jó barát megfeszített idegekkel figyelt. Innen-onnan álmos golyók villantak át, zengve húzódtak el az emberi fejek felett és befűltak a földbe. Szapnellek, gránátok fáradhatatlanul üvöltöttek, kitartóan vagdalták darabokra a mellvédet. Égő, sziporkázó sebeket vájtak az éjszaka sötétségébe, a kődarabokat, agyagot, iszapot és a nehéz földet forgatták a levegőben. Világosan lehetett hallani, mikor robban ki a lövedék a vasszőrnyeteg torkából.

Azután megérkezett személyesen. Nem volt sietős az útja, a célt elérte mindenképen. Így, vagy úgy. Némelyik teljesen veszélytelen vaktöltés. Másokra láthatatlan kezek élő neveket jegyeztek fel. A Nagyhalál emberi neveket véssett beléjük. Egy nevet, vagy több nevet. És kilötte őket, mint gyászhirokoikat. És ez ellen nincs orvosság. Itt hiábavaló minden kérés és könyörgés, minden bujkálás. Azokat a neveket eljegyezte magának a halál. És a halál nem bocsátja el a zsákmányát. És jön némelyik süvöltve, ijesztőn fenyegetőzve, ugyancsak nagy dolgot csinál magából. Egyszerre eltűnik, elmúlik, mintha elfűjták volna. Tajtékozva túrja bele magát a homokzsákba. Blöff volt, magába fűtt. Mint némelyik emberi karrier...

Meg lehettem elégedve, az éjszaka elég „csendes“ volt. Amilyen itt lenni szokott. A legnehezebb volt észrevétlenül jutni ki a saját árkunkból. A világító rakéták szakadatlanul dolgoztak. Vakító fénykoszorúval övezték a mellvédünket és az egész árkot. Át volt vitágitva nappali fényvel egész vonalunk. Másodpercekig. Azután kétszeres sötétség. És újból nappali fény ivelt az ég felé. Csillagok szálltak a földről az égbe.

Vártam, mig egy kicsit fátad a tempó. Egyelőre gondolnunk sem lehetett a fedezék elhagyására. Minden kő, minden szeg, hajszálnyira volt megvilágitva. Halkan ismételtém utasításaimat. Egy altiszt és másik kettő — akik önként jelentkeztek — készülődtek a nagy utra. Megértették és ismételték parancsaimat. Itt a legcsekélyebb hibának a legborzasztóbb lehetett a büntetése. Az élet volt kockára téve. Tudta ezt mindegyikünk.

A halálveszedelem jólesőn furdalta vérünket. És várakoztunk.

Az árokból csak a jobboldalon bujhatunk ki. A baloldalon oldalozó tűzvonalba feküdt. Szerencsénkre az árokhoz közel egy kiszáradt patakocskának keskeny teknője kínálkozott első rejtékül. Az első kirohanásunkkal odáig kellett eljutnunk.

A láthatatlan, jól begyakorolt zsonglőr még mindig játszadozott a világító golyókkal. Nem akart belefáradni. Nekem mégis olybá tűnt, hogy a szünetek hosszabbak lettek. Csak egy lélegzetvételnnyivel, de mégis hosszabbak. Számoltam az óránon a másodperceket. Már nyolc óra lett.

Itt volt az ideje az indulásnak.

A revolvértáskámat hátra dobtam, késemet fogaim közé szoritottam, hogy a két kezem szabadon maradjon. Intettem embereimnek, hogy legyenek készenlétben. Egy és ugyanazon pillanatban, egyetlen ugrással kellett átjutnunk a mellvédre.

Várakozva leselkedtünk, ugrásra készen. Mindegyiknek a háta mögött egy kíségitő. Mint a start előtt, a versenypályán. Épen velünk szemben gyulladt ki egy világító golyó. Tíz másodperc múlva sötét lesz. A mi pillanatunk közeledik.

A golyó lassan hullt vissza, lassúdan, mind melyebben, megérintette a földet és kialudt.

— Rajta! — sziszegtem rekedten és mintha rugók pattantottak volna a magasba bennünket, átvillantunk a mellvédre.

Bugdácsoltunk, térdre estünk. Most fel, hat ugrás és hasra vágódtunk a patakárok-

kitartásán buzdulva nem akarunk összetörni, hanem kitartunk a kereszt-hordozásban. Bár nem tudjuk, hogy e kálvária utnak hány keserűen fájdalmas állomása van még hátra, mégis bizalommal tekintünk a szebb jövő felé, türeink, küzdünk, bizunk, várjuk a béke hajnalát s napról-napra fohász-kodunk, hogy az Úr ne távolítsa messze azt a boldog napot, amelyen örömjongva üdvözölhetjük egymást a legszebb köszöntéssel: pax vobis et nobiscum — béke veletek és velünk.

Tapolcza fejlesztésének programmja a háboru után.

Valószínű, hogy még ez év folyamán vége lesz a háborúnak: máris valamennyi hadviselő és valamennyi semleges állam megteszi az előkészületeket, hogy a béke helyreállítása után előbbi helyüket a világforgalomban ismét elfoglalják, sőt lehetőleg kibővítsék. A városoknak is ugyanezen utat kell követniök, mert a háboru után új időszak fog következni, a hosszú tespedés után bizonyos, hogy nagyon fel fog lendülni azon városok helyzete, melyeknek ügyes, előrelátó és tetterős vezetése és áldozatra kész közönsége van.

Minden kérdés nélkül elmondhatjuk, hogy Tapolcza közönsége többször a kisebb, újításokra, alkotásokra, kevesebb érzékkel bíró lakosságának gáncoskodása dacára, ma már oly intézményekkel bír, amelyek bármely nagyobb városnak is dicséretére válnék. Tapolcza nagyközség haladását többször hallottuk dicsőítőleg emlegetni.

Tapolcza a Balatonvidék zalai partjának forgalmi középpontjába esik. Három fele elágazó vasúti forgalma, nemkülönben a vidék idefutó érdekszála mind olyan kedvező jelenségek, amelyek méltán helyezik községünket a haladás középpontjába. Ezen kedvező helyzetet ki kell használnunk.

A teendőket három főcsoportra oszthatjuk: 1. olyan beruházásokra, melyek a városnak hasznot hoznak; 2. olyanokra, melyeket előbb-utóbb meg kell valósítani, mert vagy a közegészség javítását célozzák, vagy a

város kulturáját fejlesztik, emelik, vagy pedig gazdasági helyzetünket előmozdítják; 3. oly beruházásokra, melyek a kényelmet és luxust szolgálják.

Az első csoportba tartoznék *katonaság* idehelyezése. Jól tudjuk, hogy katonai gyakorlótelepre vidékünk elsőrendű, hiszen mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy a katonai körök intézkedése folytán városunkat, illetőleg vidékét minden évben felkeresik gyakorlóhelyül, s véleményük szerint e célra a legelsőrendű terepet nyújtja. Tapolcza ugyan már többször tett kísérletet ez irányban, sajnos eredmény nélkül.

A jelenlegi háboru mindenkit meggyőzött arról, hogy legfontosabb szerepe van a tűzértségnek. Bizonyos, hogy a háboru után a tűzerezeket nemcsak, hogy meg fogják duplázni, hanem talán meg megháromszorozni. Az is bizonyos, hogy a háboru után sok új gyalogezredet fognak felállítani. Iparkodjunk, hogy ezek egyike Tapolczára jusson.

Beszélnénk még új vasutakról is. Tudjuk, hogy már régebben tervezi a vidéki érdekelttség az egyenesebb vasúti összeköttetést Zalaegerszeggel s onnan egy másik érdekelttség a stájer határ felé egy újabb vonal kiejtését. Egy másik terv, amely Tapolczáról Nagyvásonyon keresztül kíván Veszprém felé összeköttetést, szintén a mi érdekünket is szolgálja.

Városunk közegészségügyének javítására is fontos teendők várnak, ilyenek a *vízvezeték és csatornázás létesítése*, amelynek keresztülvitele már közvetlenebbül mi reánk ró köteleességet és terhet, de megvalósítása ma egyik legelső közegészségügyi feladatunk. Sokszor hangoztattuk már e dolgot, különösen akkor, midőn a közegészségügy időnkint fellépő körülményei arra ugyszólván kényszerítettek. A vízvezeték és csatornázást egyszerre kell megcsinálnunk, hiszen egyik a másikat közvetlenül érinti és kivitele együttesen vezetne csak arra a sikerre, amelyet ezen intézmény létesítésétől méltán elvárhatunk. Erről is volt már szó több alkalommal, különösen akkor, midőn a köztisztaságról esett szó és valahányszor valami epidemikus járvány lépett fel.

Ismeretes Tapolczán a vízszerezés nehéz körülménye, amely nemcsak a közfogyasztást, hanem köztisztaságot és közegészségügyet szolgálja, egy csapásra megoldatnék e fontos kérdés a vízvezeték és csatornázás létesí-

tésével. Tapolcza képe rövid idő alatt teljesen átalakulna e fontos intézmény létesítésével. Minél inkább lehet pazarolni a vizet, annál jobb a közegészség. Ha a községtől megköveteljük a tisztaságot, ez csak úgy lehetséges, ha bőven van vizünk.

Szerencsétlensége községünknek a kicsiny házhelyek és házak, minék folytán az udvarok oly kicsinyek, sőt sok házban semmi udvar sincs, mert a piciny terület mind be van építve. Az új utcák, illetőleg házhelyek kijelölésénél azok nagyságára is tekintettel kell lennünk. Tessék csak meg nézni a Vörösmarty (régii Halápi) utcát, hogy mekkora házhelyek vannak itt, igazán elképzelhetlen, hogy ebben egészséges emberek lakhatnak. Tehát a közegészség szempontjából szükséges volna az új építési engedélyek kiadásánál ezt is tekintetbe venni.

Kapcsolatos az említettekkel az utca-öntözés. Ismeretes, hogy nálunk a legnagyobb esőzések után meleg időben már másnap nagy por van, még pedig az egészségre legveszedelmesebb mészpor. A vízvezeték készítésével megszűnnék az az állapot, hogy még főutcánk is, különösen söprés idején porfelhőbe uszók.

El kell készíteni valamennyi utcában a járdát és szigorúan kell keresztülvinni a járdáknak öntözését ée söpre-ét.

Városunk kulturájának előmozdítására a már államosított polg. leányiskola épületének okos és a célnak megfelelő megválasztása szintén a közel jövő kérdése.

Nem csekély munka lesz a piac rendezése is. Mint már elkezdettük a múlt évben, állandósítani kell az elelmi cikkek árusítását a megfelelő mértékek szerint. Csak az átmeneti idő lesz kissé nehézkes, de ha megszokja eladó és vevő, úgy az adás-vétel mindkét fél érdekeinek megvédésével történik.

Folytatni kell a fásítást a község területén és pótolni a kivesszett fákat.

Hálás kegyelettel kell lennünk majd az elesett hősök iránti köteleességünket is, azok emlékének felállításával.

És végül reáterhetünk oly beruházásokra, amelyek a kényelmet és luxust szolgálják.

Ezekben vázoltuk azokat a berendezéseket és tennivalókat amelyek városunk szépen megindult fejlődését, gyarapodását előmozdítanák. Ez a program talán egy évtizedre szól. Bizonyos az, hogy sokan az

ban. A legeslegutolsó szempillantásban. A következőben már újból kémlelve tapogatta végig a földet a nappali fény.

Feküdtünk visszafojtott lélegzettel, mozdulatlanul, mint a kődarabok a keskeny teknőben. Hogy közelebb juthassunk az erdőcskéhez, tovább kellett küsznünk az árokban. Ha sikerül a leselkedő ellenség dacára kétszáz lépésnyire oldalt dolgozni magunkat, akkor hátulról juthatunk be az erdőbe. Ott az alacsony bokrok megkönnyítették a munkát. Csak ne vegyenek bennünket észre az ellenséges örök!

A rakéták vakító fénye kápráztatta a szemünket, de jött utána az áldott, áthatolhatatlan sötétség. Mint a kigyók kúszunk a hasunkon. Az újra és újra kigyulladó fény kővé dermedtet bennünket egy szemrebbenes alatt. Akkor vártunk. Azután előre! Fárastó, kimerítő volt ez a végtelen mászás. Egy óra múlva túl voltunk az út háromnegyedén, eljutottunk a bokrokig.

Még csak most következett az igazi. Minden pillanatban szembetalálkozhattunk az ellenséges örökkel, egész órjarral. Az ellenség is félti a bőrét. Itt másodszempillantásokon mult minden. Egy tekinteten. Azon, hogy ki látja meg hamarabb a másikat. És akkor csak a két markunk, vagy a kés segíthet. A legkisebb zaj, egy lövés és ránszabadul a pokol két oldalról.

Visszatartott lélegzettel, mint a csiga, mint a kigyó húztam magamat előre. Mint a May Károly indiánjai. Mosolyognom kellett erre a gondolatra. Közvetlen mögöttem volt az altisztem. Pokoli módon mulattatta a

tréfa. Néha-néha a csizmáimon éreztem tapogatózó kezeit. Így követtük egymást. Az alacsony bokrok jótékonyan borultak fölünk, mindenekelőtt a fény elől lepleztek el. Jó darabon, melyen az árnyékban maradtunk. A szemünk lassankint hozzászókkott a sötétséghez. Zajtalanul jutottunk előbbre, mindig közelebb a célhoz. Már csak száz lépés az erdőig.

Ekkor hirtelen rövid, heves rántás nyílt a lábamba. Mozdulatlanul fekszem. Az altisztem észrevett valamit.

Hangtalanul taszítja magát mellém és mondja, szoroson bele a fülembe:

— Hadnagy úr, ott — jobbra!

Intek és belefúrom szemeimet a sötétségbe. Semmi gyanus. Egy bokor, — azután egy darab kő, — egy másik bokor, — azután! Állj — az a bokor él!

Most lassan mozdultak a felső ágak, a zöld bokor közepén világos folt van. Ott ült a mélyen ásott lyukban, ágak közé rejtőzködve — csalódásig hasonlítva a többi bokorhoz — az ellenséges őrszem. Ūt és figyelt.

No most! hátulról kell megragadni, hangtalanul kell eltűnnie. Ezt magamnak kell elvegezni. Tudatni akarom elhatározásomat kísérőmmel, lábaimmal tapogatódva keresem. Nincs sehol? Újból keresem, kicsit visszahúzódok, belerúgok egy kőbe. Gyanus zörejt rázkódtat össze, a törömet szorosabban tartom. Hallotta vajjon az ő is? Igen! Felemelte a fejét, az ágak ismét mozognak, a világos folt jobban látszik, figyelt.

Lassacskán, centiméterről-centiméterre hú-

zom térdeimet magam alá, készenlétben vagyok. Az őt még mindig figyel, most hevesebben mozognak az ágak ide-oda! Istenem, észrevett bennünket!

Felugrott!... Egyetlen, rövid csattanás, fulladozó hörgés, tompa esés — és valami sziszeg a fülem mellett:

— Hadnagy úr, ez már készen van...

Az ördög szülte ezt a fickót. Tényleg elmerészkedett mellőlem, kérdés nélkül, a saját felelősségére. Nem tudtam, szídjam-e vagy dicsérjem. Vigyázatlanúsága a legnagyobb veszedelmebe dönthetett volna bennünket és a nagy feladat még előttünk volt.

Balról gyors léptek, vékony, idegen alak összehúzódva siet felénk a bokrok között. A következő őrszem. Gyanút fogott, fegyvert lövésre készen tartja a kezében.

A helyzet válságos.

Egyik kápláromat a pajtásának véli, feléje fordul, hogy szóljon, — ekkor belemártódik a vélt bajtárs kése.

— Ah! — fogadja elcsodálkozva a halált és összeesik. Sietni kellett. A bokrok között még több őrszem is bujkálhatott.

Gyorsabban folytattuk utunkat. Felbukkantak előttünk a veszedelmes erdő szélső fáit. Léleketfojtottan hallgatództunk.

— Semmi!

Csak a szél sutogott a fák lombjaival, csak a világitó golyók vetítették az erdő baloldaláról kísérteties árnyekukat a fák közé, surolta a leveleket és eltűnt a semmiben.

Csak a szívünk dobbanását hallottuk.

(Folyt. köv.)

R. E.

előadottak e
vagy hiány
fel fognak
ma nem i
tárgyhoz
mindig vár
csak így fo

Husvét
sok nagy
figyelik az
de vártuk
a március
meghozza
Vágyunk,
a husvét
asszonyok
ban, a gy
apjuk keze
hatják meg

Hol, m
Egyötök i
közülünk,
hogy tav
sirjukon?
Mert csak
a fűszálé,
Az ember
ban.

Régente
A termés
elujongta
ez ember
hanem az
ezer és e
nyiló ibo
gyönyörk
születő t
gondolni.
jutnak a
földhányá
a tavasz?

Milyen
mert új
jelent tes
várunk t
felett...
a kérdés
hoz a h
egy új v
és sirva
jövőbe. U
mint a n
és bölcsé
vallásosa
hatnék n
jellemze
van.

A mu
tőlünk,
természe
régről é
fáradt é
üldözött
sasmada
Ha valar
ez még
valamit
mondjuk
nagy fa
közé. A
világháb
volt, az
fog nev
bimbók
kodnak,
sejt/mes

De m
melynek
meg a sz
kenyér
véres cs
hajjkon
sírokon

A hu
minden

előadottak egy vagy más pontját kifogásolják, vagy hiányosnak tartják. Az idők folyamán fel fognak merülni új szükségletek, melyekre ma nem is gondolhatunk. Szóljanak ezen tárgyhöz minél többen, de vezérelje őket mindig városunk fejlődése, java és szeretete, csak így fognak az eszmék tisztulni.

Sz. Ö.

HIREK.

Érzések.

Husvétii vakációra ismét nem jött haza a sok nagy diák, kik a lövőárkok padjain figyelik az Élet és a Halál tanítását. Pedig de vártuk már őket. Biztosra vettük, hogy a március, mely oly szépen kezdődött, meghozza számukra is a szabadságot. Vágyunk, reményünk nem teljesedhet: a husvét nem hozott össze bennünket. Az asszonyok magukba imádkoznak a templomban, a gyermekek nem simogathatják meg apjuk kezét, az apák, az anyák nem csókolhatják meg fiaikat.

Hol, merre virradt rátok az új tavasz? Egyőtök itt, a másotok ott van, ó be sokan közülünk, a föld alatt. Vajjon ők is érzik-e, hogy tavasz van, hogy új élet fakadt a sírjukon? Hogy a földnek tavasza van? Mert csak a földé a kikelet: a fű, a virág, a fűszál, mely a halálból új életre születik. Az ember — csak gyönyörködik a föltámadásban.

Rége a tavasz már nem is volt divatos. A természet ugyan hűségesen elszongta és elujjongta az ő régi tavaszi gondolatait, de az emberek megunták, nem épen a tavaszt, hanem azt a felebarátjukat, aki róla irt. Ma ezer és ezer ember nézi a bimbózó ágat, a nyíló ibolyát, a hóvirágot, ezen és ezen gyönyörködnek a lövőárkok lakói az újjaszülető természetben: mert haza akarnak gondolni. Eszükbe jut az otthonuk, eszükbe jutnak a régi virágzások. És kérdezik a földhányáson nyíló ibolyától: milyen otthon a tavasz?

Milyen a tavaszunk? ... rettegünk tőle: mert új harcot, új szenvedést, fáradalmat jelent testvéreinknek, és mégis valami nagyot várunk tőle: az élet győzelmét a halál felett... a jövőnket. Mindnyájunkat az a kérdés foglalkoztat: mi lesz velünk, mit hoz a holnap? Mindnyájan érezzük, hogy egy új világ születik meg a szemünk láttára és sirva nézünk a multba és aggódva a jövőbe. Úgy érezzük, hogy mások vagyunk, mint a milyenek voltunk: gyermekesebbek és bölcsesebbek, érzékenyebbek és fásultabbak, vallásosabbak és hitelenebbek, és felsorolhatnák még egy seregnyi ellentétet, hogy jellemezzem azt a kaoszt, amely bennünk van.

A mult oly rettentő messze távolodott tőlünk, hogy harmadszor ujult meg a természet. Minden emlékünknél, mely onnan régről érkezik hozzánk, úgy liheg, mint a fáradt fecske, melyet az egész föld körül üldözött egy sas. A veszteség érzetének sasmadara. Mert hiszen elvesztettük a multat. Ha valamit dicsérni akarunk, azt mondjuk: ez még a háboru előtti időből való. Ha valamit jellemezni akarunk, hogy rossz, azt mondjuk: ez háborus gyártmány. Egy nagy fal tokolódik a két kor, a két világ közé. Az új kor ott fog kezdődni, ahol a világháboru végződik. Mindent, ami eddig volt, az új kor „a világháboru előtti kornak” fog nevezni. Ez a tavasz, ezek a husvétii bimbók már a falon át az új koral kacérkodnak, amint a kicsi smaragd szeműkkel sejtlemesen ragyognak a jövődőbe.

De még a jelenben élünk, a tavaszban, melynek virága a vérróza, tövise a kard, meg a szurony, illata az ágyúfüst és kukoricakenyér az aromája, fénye a szenvedésen, véres csatamezőkön, égő városokon, sülydő hajókon, rohanó százazreken és hallgatag sírokon lebegő dicsőség.

A husvétii rügyek most beszédesebbek minden más tavaszéinál, Vagy legalább mi

emberek sohasem beszélgettünk annyit velük, oly alázatos türelmetlenséggel és reszkető reménnyel, mint ezuttal. Most megint kérdezzük: miféle titkot rügyeznek az Idő fájának ágain, mit rejt számunkra a természet megújulása, mellyel egy ezeréves nemzeti élet alkonya vagy új hajnala közeleg?

Ennek a kétségnek hangulata fogta meg az emberek lelket: kik a háboru végét közelebb hitték. Nem szabad elveszteniük türelmüket. Soha nem kellett annyira a bizalom, erő, kitartás, hit és lelkesedés, mint a közelebbi harci válság nagy napjaiban. Új ellenség támadt, kell, hogy közöttünk is új hit: új erő támadjon. És ez a hitünk azokban van, kik eddig állták győzelmesen a harcokat, kik ott künn fogadják a tavaszt, nézik a fésző bimbót: a feltámadás hirdetőjét.

Olvasóinknak és munkatársainknak boldog Alleluját, kellemes husvétii ünnepeket kívánunk!

Halálozás. Özv. *Lustig Józsefné*, szül. Rosner Mária, Lustig Ferenc tapolczai nagykereskedő édesanyja, folyó hó 2-án, jótékony életének 85-ik évében, Tapolczán elhunyt. Temetése f. hó 4-én volt, a kiterjedt család és a tisztelők nagy számának részvételével.

Kitüntetés. — *Ófelsége, dr. Sándorfi Miksa* Veszprém vármegyei tiszteletbeli főorvos nyugalmazott veszprémi járásorvosnak közegészségügyi szolgálat terén szerzett érdemei elismerésül a Ferencz József rend lovagkeresztjét adományozta. A kitüntetett főorvos *Sándorfi Nusi* tapolczai polg. leányiskolai tanáró édesatyja.

Az izr. templomban a peszach főünnepi istentisztelet este fél 7 órakor, délelőtt 10 órakor kezdődik. 14-én délelőtt mázkir.

Nyílvános köszönet. A Vö. ös. Kereszt Egyesület tapolczai fiókja céljára *Ley József* prépost plébános ur 50 koronát, *Kardos Mór* né ur 20 koronát, *Pirity József* ur, nyugalmazott postás, 10 koronát, voltak szívessek adni. Az adományokért hálás köszönetet mond

Az Elnökség.

Lesz zsirunk. Mint értesülünk a közéleti hívtal Tapolcza zsirszükségletének fedezésére újabb 10 darab hizott sertést engedélyezett. Ez nagyon kevés a szükséglet fedezésére, de reméljük, hogy rövid idő alatt újabb utalványozás is történik a hatósági zsirellátásra. — *Alispánhelyettesünk, Kolbenschlag Béla*, Tapolcza iránt érzett jóindulatát látjuk a gyors intézkedésben.

Postahivatalunkat mint halljuk, ha a mostani szerződés letelik, a vezérigazgatóság a község belterületén levő alkalmas helyiség hiányában az u. n. Wallner-féle telepen óhajtja építtetni. Jólehet a jelenlegi bérlet még négy évig tart, azonban a vezérigazgatóság már most intézkedik, hogy a szerződés leteltével a jelzett ok miatt, már készen álljon az új postahivatal, amelyet a kincstár építtene a Wallner-féle telepen. Úgy halljuk, hogy a területre a vezérigazgatóság opciót szerzett, amely most jár le. Nem tudjuk azonban, hogy nincs-e már ez ügyben fixirozott intézkedés. A postahivatal elhelyezése közérdek. Középpontú elhelyezése mindenestre a legkívánatosabb volna, ámde ha a kincstár azt a Wallner-telepen építtetné, úgy községünk nagy részétől távol esnék. Ha tehát ezt nem óhajtjuk, úgy már most mozgalmat kell indítani, hogy a község középpontján legyen. Úgy halljuk, hogy az OMKE ez ügyben már tett is lépéseket, iparkodunk kell azonban, hogy le ne késünk. Az érdekeltségnek kérvényezni kellene, hogy a vezérigazgatóságnál, hogy a postahivatal az általános óhajnak megfelelőleg nyerjen Tapolczán elhelyezést.

Kilátás a lisztadag felemelésére. A tapolczai közéleti bizottság elnöke sürgős kérvényt intézett *Kürthy Lajos* báróhoz, mint a Közéleti bizottság elnökéhez, hogy az ellátatlanok jelenlegi lisztadagját felemelje. A kérvénynek úgy látszik meglesz a kívánt eredménye, mert mint halljuk az ellátatlanok lisztadagját, remélhetőleg már a legközelebbi kiosztásnál felemelik, ha nem is a régi adagra, de a mostaninál jóval magasabbra, ami na-

gyon méltányos is, hiszen az ellátottaknál a régi adag szerint maradt a gabona vagy liszt, — nem igazságos tehát, hogy azok nagyobb adagot élvezzenek mint az ellátatlanok, — akik ezt a keveset is elég keservesen tudják beszerezni.

Felvétel a csáktornyai tanítóképzőbe. A csáktornyai állami tanítóképző intézet I. osztályába az 1917—18. tanévre 38 növendék vétetik fel, még pedig ingyenes, földijas, egészséjias, készpénzsegélyes és segély nélküli bejáró növendékkül. Részletes ismertetést készségi küld az intézet igazgatósága.

Madarak és fák napja. A vallás és közoktatásügyi m. kir. miniszter rendeletet adott ki, amelyben felhívja az iskolák igazgatóságait, hogy a madarak és fák napját a szokásos keretben megtartsák.

Drágább lesz a cukor. Mint illetékes helyről értesülünk, a cukor ára legközelebb emelkedni fog, még pedig métermázsánként 25 korona 50 fillérral. Ez hát még nem volna baj, mert a jelenlegi viszonyok között sem az olcsó, sem a drága cukor nem édesítheti meg életünket, csak egyebekben ne szenvedjünk hiányt.

Katonatanítók hozzátartozóinak nyugdíjgénye. Tényleges katonai szolgálatra bevonult s ezen szolgálat tartama alatt elhalt vagy eltűnt igényt tarthatnak állandó ellátásra, ha a tanítónak nem volt meg a 10 éves beszámítható szolgálata. Figyelmeztetjük az érdekelteket, hogy az ellátást csakis az érdekeltektől kérelmeztetik meg, még pedig akkor, ha ezt a kérelmet egy éven belül előterjesztik. A később előterjesztett kérelem alapján az ellátást csakis a kérelem előterjesztésének napját követő hónap elsejétől folyósítják. De ez alól is kivételnek az árvákat megillető ellátások, ha hitelt érdemlőleg beigazolható, hogy a kérelem a gyám vagy gondnok késedelmes kirendelése miatt adatott be későn.

Újabb korpautalványozás. A Gazdakör tapolczai tagjai részére érkezett a mult héten szétosztották. A vidéki tagok részére uton van 130 métermázsas korpa, amelyet ha megérkezik, a gazdakör a rendelés arányában azonnal szétosztja tagjai között. Az összes megrendelt korpaszükséglet 30 waggon, amelyből időnkint kisebb nagyobb mennyiséget utal ki a korpaközpontra, s ez is a megrendelés arányában lesz időközönként szétosztva. Az engedélyezett négy waggon vetőburgonya árát a gazdakör már a kiutalás idején elküldte, s így annak késedelmes szállítása nem a gazdakört terheli. Ebből is minden előjegyzőnek az kért mennyiség egyharmadrésze jut.

A szőlőmunkálatok nagy részét vidékünkön befejezték, azonban késlelteti azt még mindig az időnkinti esőzés. A háborus körülmények az asszonynevet is a szőlőmunkára szorította, sok helyen a metszési munkálatokat asszonyok végezték. Sajnos, hogy bizony sok szőlőben, amelyek nem voltak befedve, a téli fagykár elég jelentékeny, sok vessző illetőleg szem elfagyott. A szőlők fontos munkája a nagy részben befejezést nyert. Előáll ezután a gazdák második aggodalma: lesz-e kellő időben megfelelő mennyiségű gálisz? Az érdeklődés tehát most erre irányul. És méltán, mer jól tudjuk, hogy a kellő időben végzett permetezés, mely védő hatással volt a peronosporával szemben. A gazdák türelmetlenek, megkapják-e a hatósági gáliszot, nem járnak-e úgy mint a mult évben? Érthetetlen is, hogyha a gálisz készen van, miért késik annak legalább részbeni szétosztása? Talán jó volna a gáliszszétosztást a hatóságnak megsürgetni.

Eladó gyümölcsfa van még Tapolcza község faiskolájában, melynek eladása holnap és holnap után lesz a községi faiskolában.

Nem utalnak több tavaszi vetőmagot. Hivatalos oldalról már ismételt közölték, hogy miután az őszi vetéseket kellően elvegezték s a kormányrendeletek módot adtak ahhoz, hogy tavaszi vetőmagszükségletét még az ősszel mindenki beszerezhesse, a földművelésügyi miniszterium tavaszi vető-

magnak nagyobb arányokban való kiosztása iránt nem intézkedett s csak arról gondoskodott, hogy azok a gazdaságok, melyeknél a vetőmagszükségletet valamely előre nem látható elemi csapás idézte elő, a szükséges vetőmagot pótlóan megszerezhesék. E célból a földmivelségi miniszter minden vármegyének, azon vármegyékre nézve pedig, amelyek valamely miniszteri kirendeltség körzetébe esnek, az illető kirendeltségnek már rendelkezésére bocsátotta a kiadható vetőmag-mennyiségeket s ezen felül további vetőmagvakat már senkinek nem engedelmehet. Minthogy azonban ennek dacára még mindig érkeznek a földmivelségi miniszteriumhoz vetőmag-kérvények, illetékes oldalról közlik, hogy a miniszterium már senkinek sem engedelmehet vetőmagot. Az egyes vármegyék rendelkezésére bocsátott vetőmagnak kiosztása a helyi hatóságok feladatát képezi s így minden további kérvényezés céltalan.

Harctérről a népkonyháért. Minden hozzáadás nélkül melegebben szól az alább vett és hozott levél, amely a népkonyha ügyét támogatja, a levél írójának a szegények iránt érzett jóindulatáról tanuskodván. Ime a levél. Kedves Szerkesztő Úr! Becses lapjának múlt hó 25-iki számából olvastam az „Éhezőkért” című vezércikket, ami arra indított, hogy szerény tehetségem szerint én is hozzájáruljak a felállítandó Népkonyha költségeihez és erre a célra felajánlom II. oszt. ezüstvitézsi érdemem után havonta járó 7 korona pótdíjat azon megjegyzéssel, hogy (bár nekünk itt az ellenség előtt néha nélkülözniük is kell) legalább szegény kis gyermekeknek ne kelljen érezni a háboru borzalmaikat. Az első havi részletet a mai napon tábori utalványon elküldtem b. címére, kérem szíveskedjék azt rendeltetési helyére juttatni. Fogadja K Szerkesztő Úr szívélyes üdvözlémet, maradok kiváló tisztelője Burján Imre.

Kirándulók Tapolczán. A Magyar Földrajzi társulat kilencz tagja dr. Cholnoky Jenő egyet. tanár vezetése mellett kirándulást rendezett a Balatonvidékére. A kirándulók egy fél napot töltöttek Tapolczán és a Pannónia vendéglőben szálltak meg. A kirándulók elragadtatással beszéltek a gyönyörű Balatonvidékről, és dicsőre nyilatkoztak tapolczai ellátásokról.

Hozzászólás a vőlegényjegyekhez. A harctérről kaptuk az alábbi sorokat: Igen tiszteit Szerkesztő Úr! Becses lapjából olvastam, hogy a férjhezmenendő sorban lévő leányok attól félnek, hogyha jegyre lesznek kiosztva a férjjelöltek, — egyszerre elfognak a legények és hogy kevés leánynak jut férj. Hát a dolog nem egészen így van, mert vagyunk mi itt a harctéren legények jó néhány ezren. Csakhogy mi jobban félhettünk attól, hogy a bájos hölgyek nem fognak bennünket kegyeikben részesíteni, ha mi esetleg félszemmel, félkarral, félábrával jutunk haza, pedig mi igazán nem tehetünk erről! Bizony ha nagyon válogatóságok lesznek a hölgyikék, akkor sokan nagyon sokan maradnak továbbra is leányok, sőt vénleányok. No majd meglátjuk, ki az igazi honleány! Mégis azt hiszem, hogy inkább bűnhődnek a leányok, mint mi, ha köztünk netán nagyon válogatnának. Erről komolyan beszélni, sajnos, még mindig nem idősebb.

Igaz tisztelettel:

Egy reményteljes ép harcos.

1000 waggon főzelék. Felhívás Magyarországra 20 millió lakóságához. Diszitsük fel, lakóházunk falait, erkélyeinket, de nem virággal, hanem bab, paradicsom és egyéb kerti veteményekkel. 1000 waggon főzeléket termelhetünk ilyenformán. Részletes utbaigazítást, valamint rajzokat, a Tolnai Világlapja, A Bazár dívatlap és az Előre képes hetilapban találni a múlt heti számokban. Ha meggondoljuk, hogy mit jelent 1000 waggon főzelék, értjük csak meg, hogy micsoda hihetetlen hasznót hozunk hazánkunk ezzel a kis fáradsággal. Ugyan ki nem látta volna még a vasúti bakterházaknál a szemet lelket gyönyörködtető nemes gyümölcsfákat? Egyik másik gyümölcsfa a ház tetejéig szalad fel és a félkilós almák és körtéktől csak úgy

roskadoznak. Összehasonlíthatatlanul könnyebb dolgról van szó, mint amit itt elmondunk, különben nagyon részletes leírást hoznak az említett lapok róla.

Adakozzunk a népkonyhának!
Ha azok, kik megtehetik, egy nap csak 1 koronát adnak, akkor nem lesz Tapolczán éhez.

Milyen termést várhatunk? Az idén a télutó szigorúsága rendkívül érezhető volt. A rövid tél szokatlan és rendkívül hideg látogatott el hozzánk. Észak-Magyarország és Erdélyben 32—34 fokos hideg is volt. Budapesten nem volt ritkaság a 25 fokos hideg. Egész Európában ilyen alacsonyra szállt le a hőmérséklet, aminek legjobb bizonyítéka az, hogy a Skagerrak tengeréből is befagyott, a mi ötven esztendő óta nem történt meg. Régi jóvondelés szól arról, mi várható az olyan hideg tél után mint az idej volt. „Ha az év első hónapjában kevés a fagy, rendszeres enyhe és kellemes tavasz következik.” Januárban pedig kevés volt a fagy és a hideg, mert ezek csak a végén jelentkeztek. A februárra vonatkozó jóslás még kedvezőbb: „A februári erős hidegeknek szivból örülhetünk, különösen ha a szántóföldeket bőséges hó borítja. A termés ekkor bőséges lesz. Lucskos és olvadós február elviszi a gazda reményét és rengeteg nyavalyát hoz emberekre.” Így szól a régi irás, mely nem szokott csalni, mert sok százestendős tapasztalat alapul. Szerinte tehát jó termésre van a gazdáknak kilátásuk.

Az Első Magyar Általános Biztosító Társaság, megtartotta évi rendes közgyűlést Csekonics Endre gróf titkos tanácsos elnöklésével. Napirend előtt Berzeviczy Albert meleg szavakban emlékezett meg Hajós József igazgatósági tag váratlanul elkövetkezett haláláról. Az 1916. üzletéről szóló zárószámadásokat Ormody Vilmos főrend, vezérigazgató terjesztette elő. Az igazgatóság jelentése kiemeli, hogy noha a háboru a biztosítási üzlet extenzív terjesztésének nem kedvez, az ország és a társaság kitaró benső gazdasági erejénél fogva az immár harmadik háborus üzletév nyeresége meghaladja az előző éveket. A tüzbiztosítási üzlet jó eredményt hozott. Viszont a jégbiztosítási üzlet, bár díjbevételemlékedés ebben is volt, a tetemes jégbár következtében veszteséggel járt. A betörés biztosítási üzlet is kielégítő nyereséget hozott. Az életbiztosítási üzlet a háboru hátrányos hatását a halálzási károk fokozódó szaporodásában szembetűnően megérezte, ellenben az új életbiztosítások szerzésére irányult munka már több sikerrel járt, mint az előző háborus évben. A hadikölcsön-jegyzés immár közel százmillió koronát tesz ki. Az igazgatóság a társaság felszázados fennállása emlékeztetőre tett közcélú alapítványa kamataiból ötvenezer koronát a „Pro Transsylvania” egyesületnek, tízezer koronát pedig a „Dolgozó nők otthona” részére javasol kiadni. Végül az igazgatóság az összesen 7,156.077 korona évi nyereségére vonatkozóan indítványozza, hogy abból az alapszabályszerű levonások és tartalékolások után 3,200.000 korona, minden egész részvényre 800 korona osztalékot számítva, a részvényesek osztalékára fordítsák, a még fennmaradó 1,439.077 korona pedig a külön tartalékot és 250.000 korona a tisztviselők nyugdíjalapját gyarapítsa. A közgyűlés az összes számadásokat, mérlegeket és javaslatokat elfogadta. Az Első Magyar Általános Biztosítási Társaság 1916. évi zárószámánál: I. a tüzbiztosítási kiadások 22,503.604 korona összegével szemben a tüzbiztosítási bevételek összege 25,552.805 korona; II. a jégbiztosítási kiadásoké 5,537.725 korona, a bevételeké 5,261.388 korona; III. a betörés elleni biztosítás címén a kiadások összege 718.772 korona, a bevételeké ellenben 841.493 korona; végül IV. bevételek (beváltott szelvények, kamatok, árfolyamnyereség idegen pénznemek után és házbérvédelmek) címén még 2,838.132 koronát mutatnak ki, úgy hogy a zárószámla végső

összege 32,227.297 koronát tesz ki. Az életbiztosítási osztály külön zárószámánál, melynek végső összege 227,330.897 korona, az évi nyereség 1,532.272 korona. A két zárószámlán kimutatott évi nyereségek egyetítően a társaság 1916. évi tiszta nyeresége összesen 7,157.087 korona. Képviselőség Tapolczán id. Lessner Józsefnél.

A népkonyha céljára a héten a következő összegeket ajánlották fel *havonként*: Tótk Imre 30 koronát; Benedek Edéné 13 koronát; Pollák Józsefné 10 koronát; Szabó Józsefné 10 koronát; Swarcz József (keszi) 4 koronát. Egyszer és mindenkorra adományoztak: özv. Szalay Bálintné Rizapuszta 30 koronát; özv. Tóth Lajosné Hegyesd 30 koronát; Tóth Lajos Hegyesd 20 koronát; Pírity József nyugalmazott postás 10 koronát; özv. Varga Mihályné 10 koronát, Rónay Pálné Zalahalápról 140 koronát, Buday Lajos tanár 25 koronát, Riba József 4 koronát. Bozzay Jánosné Halastórol 50 kg. petrezselmet, Huppán Gyula 50 kg. bányonyát, Győri János községbíró burgonyát, Tseppen Jenőné zöldséget, özv. Varga Mihályné zöldséget, Kardos Mórné vöröshagymát és konyharuhákat, a piaci paprikás asszony pedig paprikát, voltak szivesek adni.

Zöldségtermelés a szántóföldeken. A szántóföldi zöldségtermelés ügyét vizsgálva a mezőgazdasági többtermelés szempontjából elsősorban azt állapítjuk meg, hogy a zöldség művelése a szántóföldön nálunk számtalan példa szerint a legjövendelműzőbb termelés és nemcsak a nagy hozamok magas értékesülésében áll az előnye, hanem az utóvetemények, az utána következő gazdasági növények hozamának 20—50 százalékat kitevő többletében is. Hogy a zöldség szántóföldi termelése nálunk szűk területre szorított eddig, annak egyetlen oka az, hogy az értékesítés kérdése volt bizonytalan. Ahol a jó értékesítés, a természetmennyiségű árakon való átvétele biztos volt, ott a szántóföldi termelés virágzott és az értékesítés terjedése, illetve fokozódásának arányában a természet köré is folytonosan tárgult. A természet jövőjének kulcsa tehát az értékesítés kérdésében rejlik.

Ha ezt akár közéleti központok, akár feldolgozó, akár egyéb átvevő vállalkozások a természet vidékek részére rendezni képesek lesznek, a természet terjedésére a rendezés arányában biztos számítani lehet. A bolgár rendszerű kertészkedés nálunk a természet közönség zömeinél a földmives elemnél ép azért nem honosodott meg és nem honosodhat meg, mert ez a rendszer az értékesítés kérdését a maga szervezetében oldotta meg, amely megoldás a magyar földmives nép körében kizártnak tekinthető. De a szántóföldi zöldségtermelő rendszer egyszerűbb is, természetesebb is és népünk életviszonyai közé könnyen beilleszthető, sokkal könnyebben, mint a bolgár rendszer. A részes művelésnek tág teret nyit, a gazdaságilag inaktív munkaerőknek, nők és gyermekek időközti foglalkozásának hasznát biztosít és alkalmat ad a szakszerű munka elsajátítására és ami a zöldségtermelés területi terjesztésére más egyéb szociális szemponton kívül szintén igen jelentékeny mozzanat. A zöldségfélék iránt úgy itthon, mint a szomszéd államokban megnyilatkozó óriási kereslet a zöldség szántóföldi termelését nemcsak a kis- és középbirtokokon teszi lehetővé, hanem az uradalmakon is. Termésményeink minősége jobb és értékesebb, mint az azelőtti, rendelkezésre álló és forgalomba került olasz és francia zöldségfélé volt. A külföldi gyárak e minőségüket felismerve igen valószínűen a háboru után is kitarannak, mellette, amire abból lehet következtetni, hogy itt nálunk tervezik új gyáraik létesítését. Ehhez nagy zöldségtömegek képezik az alapot. Az értékesítés főfeltétele az, hogy nagyobb készletek álljanak a kereslet rendelkezésére. Ebben a tekintetben az uradalmak és nagyobb birtokoknak jó és kényelmes a helyzete; kisbirtokok a szövetkezeti termelés útján juthatnak a jó értékesítéshez, vagyis azáltal, hogy terményeiket összpontosítva bocsátják az átvevő vállalatok kezéig. Az idén a zöldségtermelés iránt

eddig nem észmozgalom. A természetes támogatni ke gondoskodnia vetőmaghoz új termelők, álljanak rendelkezésére a talajművelésé van és mérlegelendő, ben ezeket a eddigi készlet mérvben fogva a belső hadv a hadviselés s

Levél a h
ha a választá nemességet á junknak meg vagyunk. M keressen fel zett előkelő szól. Például de éppen ebb dával nekünk villában lakik villa, az ő v dekkungom k kiszinti vörös az ágyam al vezeték- és k granat. Ha m dobom többé. Maga a bere ugynevezett lom és egy örömem edd szer a kaly esett. Egy id itteni viszony szani. Azóta fele a füstö melegedni, r A háziassz megemlékezt melyet egyik falra szencse

Mikor meglát Erzékeny szí S a vén hegy Egye meg a A Cellon csú Tisztes hegy

Ime, megfogó Köpjön a jó Ne másszon Ha egy piket S hogy még Röt követeik

Magyar r megnyilatko kozom vers a falköltész papirosra ír hatom, e ri falták anny ihlet bevége ményeimet polcra. S a kezdik. Az közason kiv Ami enniva meg, a puc több joggal én. Ó eresz a posztokt alarcsengő Odafent m majdnem o telefon. Od tosan ezt i még dróttá vizitálók v leballagok van. Haran szerencsém Az egész r negyedóra sőrülésekk nagyon vig nem vigyá érdekes v levergődön nézi az o

eddig nem észlelt méreteiben indult meg a mozgalom. A saját szükséglet számára való természet iránti törekvést méltányolni és támogatni kell, de a vezető hatóságoknak gondoskodniuk kell arról, hogy ne csak velőmaghoz és földterülethez jussanak az új termelők, hanem talajművelő eszközök is álljanak rendelkezésükre. De a nagyobb termelőknek most táguló eme vállalkozásánál a talajművelő eszközökre éppen úgy szükség van és ez a szempont annyival inkább mérlegelendő, mert gyáraink az utolsó években ezeket a gyártásokat abbahagyták. Az eddigi készletek fogyatékosak és fenyegető mérvben fogynak. Ezek az eszközök pedig a belső hadviselés fegyverei, ezek hiányában a hadviselés sikerei legalább is kockázatosak.

Levél a háborúból. Véleményem szerint, ha a választójogot nem is, de a magyar nemességet árokszállási előnévvel mindnyájunknak meg kellene kapni, akik a fronton vagyunk. Most pedig, akinek úgy tetszik, keressen fel szállásomon. Ez egy ugynevezett előkelő dekkung, bár több látszat ellene szól. Például kívülről kutya ólnak látszik, de éppen ebben van a csalás, mert van például nekünk egy kutyánk, aki igen csinos villában lakik és mégis, az én kutyáólom villa, az ő villája kutyaól. A látszat csalásai dekkungom belsejében is folytatódnak. Az a kistűni vöröshagyma például, ami ott van az ágyam alatt, nem vöröshagyma, hanem vezeték- és keresztnevé: Zeitzünder Handgranat. Ha még egyszer hazakerülök, sose dobom többé az égő cigarettát az ágy alá. Maga a berendezés eléggé háziás. Van egy ugynevezett ágyam, egy ugynevezett asztalom és egy ugynevezett kályhán. A legtöbb örömem eddig a kályhában volt, míg egyszer a kályhacső nagyzási maníába nem esett. Egy idő óta, miután kikapasztalta az itteni viszonyokat, elkezdett ágyucsövet játszani. Azóta kifelé adja a tüzet és visszafelé a füstöt. Ha becsületesen át akarok melegedni, rendszerint ki kell ülnöm a tetőre. A háziasságot azonban, melyről főntebb megemlékeztem, egy háziáldás képviseli, melyet egyik boldogtalan elődöm irt a deszkafalra szencerezával. Ime:

Mikor megláttak, oh Monte di Terzó,
Érzékeny szívemnek fáj most is a perc, oh —
S a vén hegyóriást, az ősz Monte Crostist,
Egye meg a fene veled együtt azt is.
A Cellon csücsától s Kolin-tól követve.
Tisztes hegyek közül legyetek kivéve.

Ime, megfogamzik ajkamon az átok,
Köpjön a jó Isten fellegetek rátok,
Ne másszon föl rátok sohasem turista,
Ha egy piktor leföst: legyen futurista.
S hogy még a kutya is megvessen örökké,
Rőt köveitekből készüljön sarokkő.

Magyar nyelven kevés őszintebb költői megnyilatkozást olvastam. Magam is foglalkozom versek írásával, de nem lévén barátja a falköltészetnek, verseimet lehetőleg kézirat-papírosra írom. És dicsekvés nélkül mondhatom, e rimes semmiségeket még sohasem falták annyira, mint mostanában. Mikor az ihlet bevégezte teendőjét, vadonatúj költeményeimet szépen fölrakom ágyam fölé a polcra. S akkor jönnek az egerek és falni kezdik. Az igaz, hogy a szellemi táplálkozásán kívül más nem jut szegénykének. Ami ennivaló van itt, azt Harangozó eszi meg, a pucérom. Harangozó tulajdonképpen több joggal tartozik a dekkungomhoz, mint én. Ő ereszt be, mikor éccaka visszajövök a posztoktól. A legfontosabb posztól egy alarmcsengettyű vezet az én dekkungomba. Odafele megrántják a drótot, nálam csönget: majdnem olyan egyszerű készülék, mint a telefon. Odaát az olaszoknak Marconi biztosan ezt is drót nélkül tanata ki, de nekem még dróttal van. Miután a posztnál vizitálók utoljára, őt a csöngetek és leballagok a dekkunghoz. Ha szerencsém van. Harangozó mindjárt fölébred. Ha nincs szerencsém, vissza kell menni a poszthoz. Az egész nem sok, egy negyedóra ide, egy negyedóra oda, nyolc napon belül gyógyuló sérülésekkel. Tudniillik akkor, ha az ember nagyon vigyázva mászik a sziklák közt. Ha nem vigyáz, meg is ütheti magát. No de érdemes volt még egyszer fölmászni, mire levergődöm, Harangozó áll az ajtóban és nézi az órát. — Tizenkettő elmúlt —

mondja szigorúan. Ezen a réven már az egész gázsímat elküldte takaréka. Ő maga a múlt héten vicét fogadott. Mivel van érzéke a dolgok rendje iránt, a vice természetesen tót. K. J.

A népkonyhában. — Aki megelégedett, örömtől sugárzó arcokat akar látni, az látogasson el a népkonyhába. Boldog az, aki másokkal jót tehet, de boldog az is, aki a jótétemény meleg ételét élvezi. Így láthatunk mi itt kettős boldogságot, jóleső érzést nemcsak azokon az ártatlan gyermekarcokon, akik élvezik a jótékonyt, hanem azoknak az arcán is, akik ezt, jószívük sugallatától indítva, gyakorolják. Az önzetlen jócselekedet, a felebaráti szeretet, eredményezhet csak oly képeket, amelyeket itt láthatunk. Midőn urinők és leányok, az alig típegő kis maszatos gyermeket felemelik, asztalhoz ültetik és elébe teszik a meleg, izletes ételt. A legszeretőbb anya sem gondolhatja gyermekét jobban, nagyobb szeretettel, mint amilyenben a népkonyha gyámmoltalan kis vendégei részesülnek. A szeretet lehet csak itt az az érzelmi rúgó, amely ily kedves, meleg képekben megnyilvánul. Vagy nem-e ez rajzolja meg a másik képet, amelyen a munkaképtelen, vagy beteg felnőtt odanyújtja sajkáját, amelybe erőt adó meleg ételt önt a Józsv. A szeretet itt még a bünt is felejt. — Ma már 210 gyermek és részben felnőtt, beteg élvezi a népkonyha éhséget csillapító jótéteményét. A múlt hét folyamán a két jótékony nőgyelet elnökén, özv. Csöndes Józsefnén, és Pollák Adolfnén kívül dr. Kovács Vilmosné, dr. Ruff Jenőné, Halász Vilmosné, Popper Gyuláné, Hirsch Józsefné, Leszner Sándorné, Neményi Gézőné, dr. Lőke Morné, Szabó Józsefné, Weisz Bélané, Bokor Gyuláné, Anda Juliiska, Hirsch Pirooska, Wolf Jolán, Leszner Irén, Perlaky Ilonka, Sebestyén Margit, Ács Irma, Széll Nővérek (Hegymagas), Faragó Aranka, Kiss Manci, Fülöp Mariska, Pollák Kató, Hoffmann Margit és Ella, Zyzda Mariska, Lessner Gréti, Kozmidor Mici urhölgyek szorgoskodtak a népkonyhában, izletes ételeket készítvén és szolgálván ki az apróságoknak.

Nyilvános köszönetek.

Lustig Ferenc úr, édes anyja halála alkalmából, a család nevében 100 koronát küldött hozzám a rom. kath. szegények között leendő szétosztás céljából, mely adományért a részesítendő szegények nevében is, köszönetet mondok.

Ley József
prépost-plébános.

Özv. Lustig Józsefné elhunyt alkalmából beküldött 100 koronáért, a szétosztásban részesülők nevében, hálás köszönetet mond

Dr. Schönwald Károly
rabbi.

Huppán Gyula úr 10 koronát juttatott a Kath. Jótékony Nőgyesület javára, mely adományért köszönetet mond

Csöndes Józsefné
elnök.

Balatonalmádiban 1164 □-öl

háztelkek eladó.

3-ik telek a fürdőtől.

Bővebbet

Pruska Ede

Győr, vagongyár.

2-3

Kiadó

külön bejáratu, butorozott szoba, Domaniczky Sándornál.

Magyar kir. államvasutak.

Ad. 74226—F. IV. a. 1917. szám.

Hirdetmény.

Értesítjük a t. szállító-közönséget, hogy azoknak az áruknak felvétele és továbbítása iránt, amelyek a mai viszonyok között egyáltalán szállíthatók, a szükséges intézkedéseket megtettük.

Hogy mely áruk szállíthatók, arra nézve állomásaink az érdeklődő szállítófeleknek készséggel adnak felvilágosítást.

Figyelmeztetjük a t. szállító-közönséget, hogy a kijelölt árukon kívül egyéb áruk szállítására sem az állomások, sem az Üzletvezetőségek, sem az igazgatóság és a katonai hatóságok engedélyeket egyelőre nem adhatnak.

Teljesen céltalan tehát, ha a szállító-közönség ilyen kérelmekkel nevezett hivatalokhoz fordul.

Budapesten, 1917. március hóban.

Az igazgatóság.

KÖZSÉGHAZABÓL.

1103.—917. szám.

Hirdetmények.

Tyuktojást festeni, vagy hasonló módon kikészíteni, s a festett tojást forgalomba hozni büntetés terhe mellett tilos.

1122—917. sz.

Aki háztartási vagy egyéb fémtárgyait még be nem szolgáltatatta, az április 25 és 26-án Steiner Zsigmond vaskereskedőnél adja be, különben a fémtárgy el lesz kobozva és a tulajdonos szigorúan megbüntetve.

1130—917.

Az aratáshoz szükséges kéveköző zsinegek biztosítása végett az elhasznált manilla zsinegek helyett a gazdák a Massag Hariss és Társa budapesti cégtől szerezzenek be átdolgozott, használható zsineget.

1083—917.

A múlt évben kiadott gálícra az elosztási és elporlási költségek figyelembe vételével kilónként 15 fillért rá kell fizetni. Felhivatik a gálícot igénybe vett közönség, hogy ezen különbözetet a községi pénztárosnál szerdán délelőtt fizesse be. Akinek pedig visszajár pénze a meg nem kapott gálíc után, az ugyanakkor megkapja a különbözetet.

1917. szám.

Rekvirálás alkalmával a készletbirtokosnál gabona hagyatott visszavetési célra. Minthogy az így visszahagyott gabona kizárólag vetésre használható fel, a megmaradt gabona rekvirálva lesz a vetés befejezte után, figyelmeztetem tehát a közönséget, hogy a megmaradt gabonával nem

rendelkezhetik, azt más célra fel nem használhatja, különben szigorúan büntetik, ellenben kérem a megmaradt gabonamennyiséget nálam e hó 20-ig bejelenteni, ellenesetben rekvirálva lesz.

Horváth Jenő
főjegyző.

345/3.—1915. szám.

Hirdetmény.

A zalaegerszegi kir. törvényszék felhívja mindazokat, akik Takács Jenő volt tapolczai közjegyző biztosítékára az 1886. évi VII. t.-c. 40. §-a értelmében törvényes zálogjoggal bírnak, hogy követeléseiket a kir. törvényszékhez három (3) hó alatt jelentsék be, mert különben azok tekintetbe vétele nélkül fog a biztosíték kiadása iránt intézkedni.

Zalaegerszeg, 1917. március 24.
Horváth sk. elnök, dr. Tüskés Dezső sk. kir. törvényszéki bíró, dr. Zeke Gyula sk. kir. törvényszéki bíró.

A kiadmány hitelül:

Fábián
irodatiszt.

Ecetes ugorkát

megvételre keresek

özv. Kovács Györgyné.

KÉNVIRÁG

kilogrammja 22 korona
készpénzpénz fizetés mellett

kapható AUER Dezső

BUDAPEST, IX. Lónyai utca 15.

A Badacsonyvidéki Szőlősgazdák
Szövetkezetének telepén

gyökeres fásolványok

csékély hibával, több ezer első osztályu sima és gyökeres

Ripária Portalis

és néhány ezer

hazai gyökeressvessző

van még eladó.

Özv. HOSOFF ISTVANNE szabad
kézből hajlandó

Török János utca 4. számú

házát eladni.

Bővebbet MAYER Istvánnál Tapolca,
a mészgyár mellett. 1-4

Vincellér kerestetik

és iratai kéretnek.

Szily Kálmán
cs. és kir. kamarás,
Morgány u. p. Gelse.

1-5

Eladó ház.

Mersits József féle ház Kossuth Lajos
utca 22. szám alatt azonnal eladó,
bővebbet Saruga Antalnál, Bacsányi
utca 1 szám.

Adakozzunk
a tapolczai Erzsébet-kórházban
ápolt hős katonáink javára!

100 vagon tűzifa ELADÓ.

Előjegyzéseket elfogad:

Keszler Jenő Tapolca.

Nyomatott
LÓWY B. könyvnyomdájában,
Tapolca.

Meghívó.

A TAPOLCZAI VILLAMOSSÁGI R. T.

f. évi április hó 22-én délután 2 órakor a tapolczai Casinó helyiségében

rendes évi közgyűlést

tart, melyre a t. részvényeseket tisztelettel meghívom.

Glazer Sándor
igazg.-elnök.

Tárgysorozat:

1. A jegyzőkönyv hitelesítésére két részvényes kijelölése.
2. Az 1916. évi zárószámadások bemutatása, az igazgatóság jelentése és javaslata a Ganz-féle villamossági r.-t. mint üzembérlő által fizetendő 6000 K bérösszeg felosztása iránt.
3. Ugyanerre vonatkozó felügyelő bizottsági jelentés.
4. Ez érdemben hozandó közgyűlési határozat.
5. A részvénytársaság felosztásának kimondása a kereskedelmi törvény 201. §-ának 2. pontja alapján, hivatkozással a részvénytársaság 1913. július 6-án tartott rendkívüli közgyűlésének határozatára.
6. Az igazgatóság fölhatalmazása arra, hogy a társaság felosztását a kereskedelmi cégjegyzékbe való bevezetés és közzététel végett a kir. törvényszéknek bejelentse és a felosztást a társasági hirdetmények felvételére rendelt „Tapolczai Lapok”-ban háromszor közzététesse, s a társaság hitelezőit követelésüknek — a harmadszori közzétételtől számított 6 hó alatt leendő — érvényesítésére felhívja.
7. Három felszámoló kirendelése és megbízása iránti határozat.
8. Esetleges indítványok tárgyalása az alapsz. 15. §-a értelmében.

A felügyelő bizottság jelentése és a mérleg mai naptól a t. részvényesek rendelkezésére állanak.

Mérleg-számla 1916. december 31-én.

Vagyon: Pénztár 2596 K 04 f. Építkezési tőke 191759 K 78 f. Összesen 194355 K 82 f.

Teher: Részvénytőke 100000 K. Rendelkezési alap 406 K 10 f. Ganz-féle villamossági r.-t. 85759 K 78 f. Tartaléktőke és kamatai 2189 K 94 f. **1916. évi nyereség 6000 K.** Összesen 194355 K 82 f.

Veszteség- és nyereség-számla.

Követel: Üzembérleti díj 6000 K. Egyenleg (nyereség) 6000 K.
Tapolca, 1916. december 31-én.

Az igazgatóság:

Glazer Sándor igazg.-elnök

Kögler Gusztáv

Dr. Fischer Gyula

Leszner Sándor

Dr. Kovács Vilmos

Takács Jenő

Berger Vilmos.

Megvizsgáltuk és helyesnek találtuk.
Tapolca, 1917. április 6.

A felügyelő-bizottság:

Szüllő Árpád

Weiler Kálmán

Szűcs Jenő.

T

Előfizetési ár:
negyede

Adóü.

A „Badacs Szövetkezet”, létre hívja me sainak egy r illetve megb megállapítsák hold szőlőre annak a hoz

Ezeket tud követés munk könnyítve.

Ahol valan egyöntetű va ott az adó vagy egyálta keveset fogn tatni, mert igazgatási bi folytán adóm tatná. Termé fel, hogy a voltak kiállitv kell jegyezni, a jövödelem hamis bem maga után, magasságána összegezése és pedig ne hanem a cél kerülendő, n nak hiteless már vázolt ki. A régi a a III. oszt. erkölcsi ala

Veszedelme ges állásnak szélén az er tanom, medd hajlik vissza hol van a legalkalmasab társamnak az adásunktól.

Óvatosan előre. Öt lép — és a drót ki volt fes cölöphöz vol Elértük az És még nek! Pedig a fényében tis halvány kör pillanatig. M közelebb jut hogy két cse Lorenz é lehetőleg mi drótakadályo aki oly erős akartam huz Óvatosan legnagyobb felkötözve.